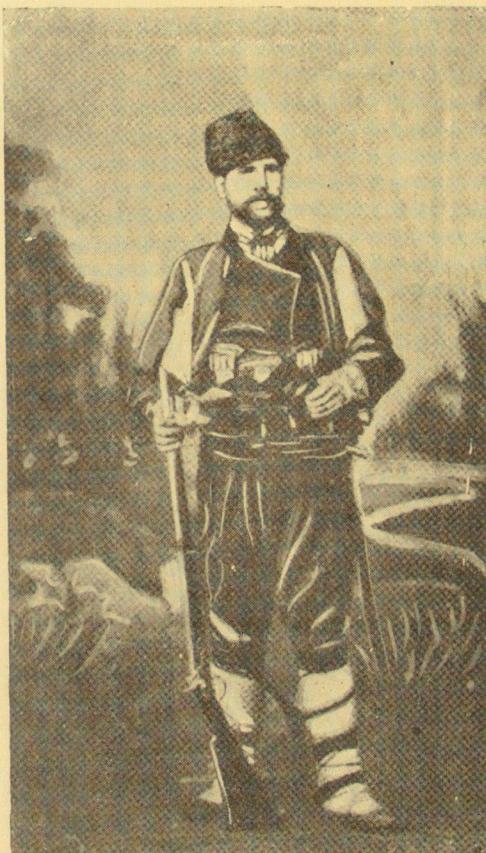

родния бръгъ, който изглежда тъй близъкъ на очите и на сърдцето. На заникъ слънце въ четата става нѣщо знаменателно, предъ което и ромънскиятъ караулъ сваля шапка и отдава честь. Знаменосецътъ развѣва знамето, воеводитѣ изваждатъ сабитѣ си и ги кръстосватъ. Всички четници, строени въ две редици, единъ срещу другъ, трѣбва да положатъ клетва, която секретарътъ Иванъ Христовичъ прочита. Следъ назидателните думи на Х. Димитъръ, че всички трѣбва да изпълнятъ вѣрно и честно дълга си къмъ отечеството, като синове на България, борцитѣ, съ пушки обърнати къмъ земята, даватъ обещание, че ще пролѣтятъ кръвта си за народната свобода, че ще се покоряватъ на своите воеводи и че нѣма да се докосватъ до мирните жители, били тѣ българи или турци...

*

Стъмнява се, и ето че чамътъ пристига. Храбрецътѣ се нахврлятъ въ него за голъмо очудване на неговия стопанинъ, който е принуденъ да се подчини. Чамътъ се движи цѣлата ноќь съ попженъ вѣтъръ къмъ западъ, безъ да достигне на опредѣленото място. На разсыдане вѣтърътъ спира, чамътъ сѫщо спира и нашитѣ борци сѫ принудени да го повърнатъ къмъ ромънския бръгъ, за да бѫде влаченъ съ пржти, лопати и вѫжета; после го отправятъ къмъ едно малко островче, дето четата ще трѣбва да

Димитъръ Николовъ Заралията
отъ с. Черни-въсъ, знаменосецъ въ четата
на Хаджи Димитъръ